



Kapitola čtyřicet

Nadešel den Taylořiny předsvatební oslavy. Pořád jsem na to myslela jako na Taylořinu oslavu, protože ji organizovala se svojí mamkou. Pozvánky, které rozeslaly, byly hezčí než moje svatební oznámení.

Před domem už parkovalo několik aut. Poznala jsem stříbrné Audi Marcy Yoové a modrou Hondu Taylořiny tety Mindy. K poštovní schránce někdo přidělal bílé balonky. Připomnělo mi to Taylořiny narozeninové oslavy. Vždycky na nich měla zářivě růžové balonky, bez těch se to nikdy neobešlo.

Měla jsem na sobě bílé letní šaty a sandálky. Namalovala jsem si řasy, nanesla tvářenku a rty přetřela růžovým leskem. Když jsem vyjízděla z Cousins, Conrad mě pochválil, že mi to sluší. Bylo to poprvé, co jsme spolu mluvili od té chvíle, kdy jsme kupovali u stánku broskve. Řekl mi: *Sluší*

ti to, a já jsem poděkovala. Úplně normální rozhovor.

Zazvonila jsem u dveří. Nikdy jsem u Taylor nic takového nedělala, ale teď jsem šla na oslavu, tak jsem usoudila, že se to patří.

Otevřela mi Taylor. Na sobě měla růžové šaty se světle zelenými rybičkami podél lemu, a vlasy si vyčesala do drdolu. Vypadalo to, jako by nastávající nevěsta byla ona, ne já. „Sekne ti to,“ objala mě.

„Tobě taky,“ opáčila jsem a vešla jsem dovnitř.

„Už jsou tu skoro všichni,“ řekla a vedla mě do obýváku.

„Já si nejdřív odskočím, jo?“ vyhrkla jsem.

„Ale dělej, čeká se jen na tebe.“

Rychle jsem zaběhla na záchod, a když jsem si umyla ruce, pokusila jsem si prsty rozčesat vlasy. Nanesla jsem si ještě jednu vrstvu lesku na rty. Z nějakého důvodu jsem byla nervózní.

Taylor rozvěsila po obýváku svatební zvony z krepového papíru a pustila písničku „Going to the Chapel.“

Byly tu naše kamarádky Marcy a Blair a Katie, Taylorina teta Mindy, naše sousedka paní Evansová, Taylorina mamka Lucinda... a vedle ní seděla na gauči ve světle-modrém kostýmku moje máma.

Jen co jsem ji uviděla, oči se mi zalily slzami.

Nerozběhly jsme se k sobě přes celou místnost, abychom se objaly, ani jsme neštkaly jako ve filmu. Obešla jsem všechny a objala je na přivítanou, a když jsem došla k mámě, pevně jsem ji sevřela v náručí a dlouho ji objímala. Nemusely jsme nic říkat, obě jsme měly jasno.

Taylor mi u stolku s občerstvením zmáčkla ruku. „Jsi ráda?“ zeptala se šeptem.

„Moc,“ špitla jsem a zvala si talíř. Spadl mi obrovský kámen ze srdce. Všechno se ubíralo správným směrem.

Měla jsem mámu zase na svojí straně. Všechno dobře dopadne.

„To je dobře,“ kývla Taylor.

„Jak se vám to vůbec povedlo? Tvoje máma mojí zavolala?“

„Mhm,“ zamručela Taylor a poslala mi vzdušný polibek. „Říkala, že ani nebylo tak těžký Laurel přesvědčit, aby přišla.“

Uprostřed stolu se na čestném místě vyjímal Lucindin slavný bílý kokosový dort. K tomu tu byla limonáda, párečky v testíčku, baby karotky, cibulový dip – moje nejoblíbenější jídla. Mamka donesla svoji citronovou buchtu.

Navršila jsem si na talíř jídlo a sedla si vedle kamarádek. Strčila jsem si do pusy párek v těstíčku. „Moc děkuju, že jste dorazily!“

„Nemůžu uvěřit, že se vdáváš,“ zavrtěla užasle hlavou Marcy.

„Já taky ne,“ přitakala Blair.

„Já taky ne,“ kývla jsem já.

Nejlepší ze všeho bylo otevírání dárků. Měla jsem pocit, jako bych slavila narozeniny. Od Marcy jsem dostala formu na cupcaky, od Blair skleničky na víno, od tety Mindy utěrky, od Lucindy kuchařku, od Taylor skleněný džbán, a od mámy péřovou peřinu.

Taylor seděla vedle mě a zapisovala, kdo mi co dal. Taky sbírala stuhy z obalů. Pak napíchala do papírového talíře pár děr a stuhy jimi protáhla.

„Na co to je?“ zajímala jsem se.

„To je tvoje kytice na nácvik svatby, děvenko,“ usmála se na mě zářivě Lucinda. Nejspíš se celé dopoledne opalovala v solárku, viděla jsem kolem jejích očí stopy po ochranných brýlích.

„Jé, ale my nácvik dělat nebudeme,“ vyhrkla jsem. Protože, upřímně řečeno, copak jsme potřebovali něco nacvičovat? Brali jsme se na pláži. Obřad bude jednoduchý a rychlý, přesně, jak jsme s Jeremiahem chtěli.

Taylor mi talíř se stuhami podala. „V tom případě si to vem jako klobouk.“

Lucinda vstala a připevnila mi talíř na hlavu jako čepec. Marcy mě vyfotila a všichni se zasmáli.

Taylor se zvedla, svůj zápisník v ruce. „Fajn, takže si zahrajeme hru. Budeme hádat, co Belly řekne o svojí svatební noci.“

Schovala jsem obličej za klobouk z papírového talíře. O téhle hře jsem už slyšela. Svědkyně musí zapsat všechno, co nevěsta říká při otevírání dárků, a pak se z toho udělá hanbatý dvojsmysl.

„To je ale nádhera!“ vyjekla Taylor a všichni se zahihňali.

Pokoušela jsem se jí zápisník vytrhnout, ale držela ho nad mojí hlavou a četla dál: „To se bude Jeremiahovi líbit!“

Po soutěži o nejlepší svatební šaty z toaletního papíru jsme Taylor a její mamce pomohli s úklidem, a když všichni odešli, doprovodila jsem mamku k autu.

„Děkuju, žes přišla, mami,“ špitla jsem nesměle. „Fakt to pro mě moc znamená.“

Mamka mi odhrnula vlasy z čela. „Jsi moje holčička,“ pronesla prostě.

Vrhla jsem se jí kolem krku. „Mám tě strašně moc ráda.“

Jakmile jsem seděla za volantem, zavolala jsem Jeremiahovi. „Je to v suchu!“ pištěla jsem nadšením. Ne že bychom se jinak nevzali, ale plánování svatby, to, že jsem nebyla doma a nemluvila se svojí mámou – to na mě bylo

moc. Ale teď už zase stála po mém boku a já mohla zase volně dýchat. Moje obavy se rozplynuly. Konečně jsem se cítila ve své kůži. Měla jsem pocit, že to zvládnou.

Tu noc jsem spala doma. Večer jsme se s mámou a Stevenem koukali na televizi, na jednu z těch detektivek podle skutečných událostí. Vyli jsme smíchy nad příšernými hereckými výkony postav, cpali se chipsy a dojedli jsme i máminu citronovou buchtu. Všechno bylo zase v pořádku.